

Arrest

nr. 206 642 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 februari 2009, als echtgenote van een Belg, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. De gevraagde verblijfskaart wordt afgegeven.

1.2. Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen, bij arrest van 20 mei 2011 met nummer 61 879.

1.3. Verzoekster dient op 16 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 7 april 2011 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster dient op 9 juni 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 13 juli 2011 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard.

1.5. Verzoekster dient op 6 september 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 2 december 2011 onvankelijk verklaard, maar op 12 november 2013 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard. Op dezelfde datum wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 24 juli 2014 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 7 augustus 2014 onontvankelijk verklaard.

1.7. Bij brief gedateerd op 22 december 2014 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verklaart deze aanvraag op 3 maart 2015 onontvankelijk. Op dezelfde datum wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 30 september 2015 met nummer 153 750 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.8. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 15 mei 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw die verklaart te heten:

naam: [L.]

voornaam: [K.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zes dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 21.05.2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 16.03.2015. Er bestaat dus een risico op onderduiken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en

van het “algemene principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen met alle pertinente elementen van de zaak”.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Attendu que la partie adverse a rendu sa décision alors que la requérante a introduit le 08/03/2017 une demande de régularisation sur base de l'article 9 bis de la loi sdu 15/12/1980 et ce après avoir payé une redevance de 350 €.

Que la requérante conteste cette décision et demande son retrait à la partie adverse.

Que le Conseil d'Etat a déjà pris position en faveur du droit des requérants à pouvoir séjourner au Royaume et attendre la décision sur leur demande d'autorisation de séjour (arrêt MARASTAWI Samer, arrêt n° 146.056 du 15 juin 2005);

Que dans cet arrêt le Conseil d'Etat estime que « Contrairement à ce que soutient la partie adverse, la loi du 15 décembre 1980 n'interdit nullement à un étranger d'introduire une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9, alinéa 3, de ladite loi, alors qu'il est en séjour irrégulier, voire sous le coup d'un ordre de quitter le territoire exécutoire » ;

Que la jurisprudence constante dénonce ce genre d'ordre de quitter le territoire ;

Que le Conseil d'Etat considère comme illégal l'acte administratif qui ne contient pas des motifs de fond pertinents, établis et admissibles (C.E., arrêt EL YAAQOUBI, n°42.119 du 2 mars 1993) ;

Que dans ce recours, la requérante fait valoir à l'encontre de la motivation de l'acte attaqué, la légalité de son séjour et le comportement machiavélique de celui qui en a mis fin ;

Qu'au vu de la jurisprudence du Conseil d'Etat, l'intégration compte tenu des liens qui attache la requérante à la Belgique sont bien des circonstances exceptionnelles qui rendent son départ particulièrement difficile ;

Attendu, d'autre part, qu'à cet égard, la partie requérante appelle que l'objectif de la loi du 29 juillet 1991 a été de procurer à tous les citoyens une protection minimale contre l'arbitraire administratif en donnant à l'administré la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif et d'organiser ses moyens dans le cadre d'un éventuel recours ;

Que selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit être prise explicite, complète et prudente ;

Que pour ce faire, la décision doit contenir tous les éléments qui permettent d'en comprendre exactement la portée ; (D. Lagasse, « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs » J.T., 1991, p.737) ; que toute décision administrative doit reposer sur une motivation explicite et sur des éléments suffisants, ce qui n'est pas le cas en l'espèce ;

Que la prudence dans la prise de décision administrative recommande qu'elle soit explicite en droit et en fait ;".

2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, meer bepaald zij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster is van mening dat in de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte niet wordt ingegaan op een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die zij op 8 maart 2017 indiende. In het administratief dossier is een dergelijke aanvraag evenwel niet

voorhanden. Er blijkt niet dat een dergelijke aanvraag verweerder gekend was. Verzoekster zelf blijft ook in gebreke aan te tonen dat zij op deze datum daadwerkelijk een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Dit betoog van verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

2.2.2. Waar verzoekster verwijst naar *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen met alle pertinente elementen van de zaak”* lijkt zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening is gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 8 maart 2017 of met een in deze aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen integratie. Er wordt herhaald dat verzoekster geen bewijsstuk bijbrengt van een dergelijke aanvraag, zodat zij de effectieve indiening ervan niet aantoot. Het administratief dossier bevat geen aanvraag van deze datum.

Het administratief dossier bevat wel nog een ongedateerd stuk waarin een advocaat verklaart dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij aangetekend schrijven werd gericht aan de burgemeester van de verblijfplaats van verzoekster. Er blijkt evenwel niet dat dit stuk kan gelden als voldoende bewijs van de effectieve indiening van een dergelijke verblijfsaanvraag. Een bewijs van aangetekende zending ontbreekt. Het stuk is verder niet gedateerd. Zelfs voor zover het hierin verklaarde moet worden aangenomen, kan het net zo goed betrekking hebben op de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 22 december 2014, die op 3 maart 2015 reeds onontvankelijk is verklaard. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoekster op 8 maart 2017 een nieuwe verblijfsaanvraag op deze rechtsgrond indiende, laat staan dat verweerder er dan kennis van diende te hebben derwijze dat hij er rekening mee kon of diende te houden.

In het verlengde van de vaststelling dat niet blijkt dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hangende had bij verweerder, blijkt geenszins dat de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State in casu dienstig is.

Er wordt ook nog opgemerkt dat het loutere indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele wijziging met zich mee brengt in de verblijfsstatus.

Verzoekster blijft verder volledig in gebreke toe te lichten waaruit haar beweerde integratie in België precies bestaat of hiervan dan een begin van bewijs voor te leggen, of te verduidelijken hoe deze zich dan kan verzetten tegen de bestreden beslissing. Zij blijft in gebreke de juridische grond te duiden waarop zij zich dan kan beroepen om te stellen dat haar (niet-aangetoonde) integratie specifiek in rekening dient te worden gebracht of toe te lichten op welke wijze haar beweerde integratie dan afbreuk kan doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst ten slotte op de wettigheid van haar verblijf. Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Verzoekster toont dit ook op geen enkele wijze aan. Zij maakt niet aannemelijk dat de thans bestreden beslissing een einde stelt aan de wettigheid van haar verblijf. Er dient te worden aangenomen dat de bestreden beslissing enkel de illegaliteit van haar verblijf vaststelde. Dit betoog is in wezen niet meer dan een loutere bewering, waarbij wordt nagelaten enige verdere toelichting te verstrekken die kan aantonen dat het bestuur niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS